CHEMTEX

09-10/2013

Trojitá dávka životního stylu

Reservoar dogz
tenis
hasiči

Interview with **Radek Matuška**, new Science teacher

report from Scotland

Co kde najdeš

| editorial

slovo ředitele školy 3
slovo šéfredaktora 3
stalo se 3

| životní styl

tenis 4
hasiči 5
Reservoar dogz 6

| rozhovory

s Mgr. Radkem Matuškou 7
s Mgr. Kamilem Obořilem 8

| historie

Cyril a Metoděj: 1150 let 9

| názory

názory 9

| zahraniční tiskový servis

Scotland 10

| absolvent

Ing. Pavel Šiler, Ph.D. 12

| brněnký tiskový servis

Den přírodních věd 14

| kultura

Život 16
Ctiborův poetický koutek 18
na co do kina? 18
koncert na záchranu čajoven 19

Neurčitě

Podzim, roční období, které hýří barvami, minimálně u mě opět boduje svojí zašedlostí a nudou. Minimálně pro mě je podzim tím nejnudnějším obdobím, nevím proč, důvod k tomu nemám.

Bezesporu nejsem jediný s odporem k předposlední čtvrtině roku, stejně tak ale není možné říci, že by podzim neměl příznivce. Znám mnoho lidí, kteří toto roční období doslova milují. Já se k nim řadím taky, ale jenom, když podzim aktuálně není. Jak úžasné, už i v CHEMTEXu uplatňujeme zákon vzácnosti. A to celou školu bezesporu šlechtí!

Nezapomínejme také na to, na podzim sice škola začíná, ale uvědomme si, že byť se můžeme liše domnívat, že nám zbývá dost času, není to tak. Za chvíli tu máme Vánoce, pak uspěchaně všichni proběhneme skrz pololetí, bum, jsou tu maturity a bum na druhou: konec školního roku.

Marek Slíma
šéfredaktor

Vážené kolegyně, kolegové, milé studentky a studenti,

máme za sebou první čtvrtletí tohoto školního roku. Výuka je v plném proudu, řeší se projekty operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, probíhá popularizace chemie, prezentace naší školy a řada dalších významných aktivit. Rád bych se zastavil u tématu popularizace chemie a prezentace naší školy ze strany studentů. To, co předvedli naši studenti v podobě Dne přírodních věd v ZOO Brno v sobotu 5.10.2013 a v pondělí 14.10.2013, se musí vysoce ocenit. Studenti připravili několik stánků s atraktivními úlohami z chemie, fyziky, biologie, zoologie, matematiky, výpočetní techniky, geologie a z dalších oborů. Kvalitně se připravili pro odborné informování návštěvníků ZOO, zejména žáků ZŠ. Akce v ZOO výrazně zvýšila zájem žáků ZŠ o přírodovědné předměty, což potvrdili i ředitelé ZŠ na jednání rozšířeného poradního sboru SPŠCH 22.10.2013.

Podobně se vyjádřili i vedoucí pracovníci ZOO Brno, kteří za realizaci akce byli velmi rádi. Rád bych touto cestou poděkoval studentu Marku Slámovi a jeho týmu za skvělou organizaci celé akce a za vynikající reprezentaci naší školy. Poděkování však patří i dalším studentům, kteří měli své konkrétní role a samozřejmě zúčastněným pedagogům. Skutečně vynikající prezentace přírodovědných oborů a školy!

Myslím, že je třeba upozornit na rostoucí aktivitu našich studentů obecně v dobrém smyslu slova. Jde mimo jiné i o snahu studentů poskytnout pomoc těm, kteří mají se studiem problémy. Podobně je vidět i zájem našich studentů o co nejlepší výsledek v rámci SOČ. Třeba jako v minulém období studenti Roman Beránek či Matěj Sklenář, ale i řada dalších.

V posledních týdnech lze konstatovat, že i celková situace v chování studentů se výrazně mění k lepšímu. K této změně dochází i díky systematické práci studentské rady a zapojení studentů do aktivit školy. Studenti si více uvědomují skutečnost, že bez kvalitní přípravy by mohly nastat těžkosti v období maturit a následně i s uplatněním po maturitě, tj. problémy s přijetím a zejm. studiem na VŠ a se vstupem do zaměstnání.

Bude-li motivace studentů narůstat a studijní výsledky se budou zlepšovat, život po maturitě bude snazší.

Ještě jednou poděkování všem, kteří k tomuto trendu přispívají.

Ing. Vilém Koutník, CSc.
ředitel školy

Stalo se:

Postavme se hladu!

Dne 17. 10. 2013 se v Brně na Střední průmyslové škole chemické konal projekt nazvaný „Postavme se hladu!“ Byl prezentován formou přednášek a interaktivní výuky ve třech blocích.

Celý den byl zahájen PhDr. Holým, který přivítal přednášejícího z vysoké školy Mgr. Labohého a členky hnutí Veronika Mgr. Hájkovou a Mgr. Klenovskou.

Ihned po zahájení následovala hodinová přednáška Mgr. Labohého na téma „Očekávané dopady změny klimatu na produkci potravin“. Dále byla půlhodinová přestávka, během které bylo možno konzumovat studenty připravené chlebíčky a muffiny, a od 10:30 do 12:00 dostali slovo studenti při prezentaci svých studentských prací. Slyšeli jsme mnoho zajímavostí o stravování Asijců v prezentaci nazvané „Vietnamská kuchyně“, dozvěděli jsme se také, proč vymírají včelstva i něco o jejich medu. Dalšími prezentacemi byly „Všeobecná problematika stravování“ a „Vliv klimatu na pěstování potravy“. Celý blok byl zakončen dotazníkovým šetřením na téma Fair trade. V posledním bloku se nám představila členka hnutí Veronika - Mgr. Hájková. Interaktivně se nám věnovala příčinám nedostatku potravin a vody. Ve skupinách jsme diskutovali o stravě, postoji ke stravě i o hladu. Tato výuka trvala od 12:00 do 13:30.

Celý den probíhal v přátelském duchu, studenti výtečně spolupracovali a svými zvídavými dotazy se zapojovali do všech aktivit tohoto dne. Hlavní přínos projektu spatřuji v tom, že jsme se dozvěděli více informací, pro spoustu účastníků i nových, o tomto často přehlíženém problému přímo z úst kvalifikovaných odborníků.

Martina Vrzalová

Tenis

všeobecně

První zmínka o tenise pochází z roku 1592, kdy byla sepsána pravidla pro hru tzv. paume. Tehdy se hrálo dlaněmi a paume bylo předchůdce tenisu. O více než 260 let pan Gem a pan Wingfield dali název pro trávník, na kterém hráli už s tenisovými raketami a nazvali ho tenisovým dvorcem. Roku 1872 byl založen první tenisový klub a o 3 roky později pan Wingfield nechal hru přejmenovat na tenis.

Tenis je hra o 2 až 4 hráčích. Když hrají dva hráči je to dvouhra, neboli ,,single", pro čtyři hráče nazýváme hru čtyřhrou, neboli ,,double".

Tenis můžeme také označit za bílý sport. V dřívější době hráli pouze v bílém oblečení. Dnes se hraje v bílém oblečení pouze na Wimbledonu, kam se sjíždí nejlepší hráči světa. Wimbledon je jeden z Grandslamových turnajů. Další turnaje jsou: Australian Open, US Open, French Open atd. Mezi soutěže družstev pak řadíme: Davis Cup, Fed Cup.

Tenis a já

Tenis je pro mě vším už od 5 let. Je to sport, na který se těším. Nikdy nebudu litovat, kdy mě můj táta v 5 letech dal na tenis, abych ho následovala, jelikož i on hrál a hraje tenis. Prvních 7 let jsem hrála za tenisový klub TJ Mosilana Brno. Každé léto jsem s tímto klubem jezdila na tenisové soustředění, kde se sportovalo od rána do večera. Poprvé jsem zjistila, co to je na sobě tolik pracovat, abych byla lepší a lepší. V 9 letech jsem začala jezdit po turnajích a zápasech.
Ve svých 13 letech jsem přešla do tenisového klubu TJ Start Brno. Tréninky jsem omezila a už nejezdila na turnaje. Nestíhala jsem to se školou a s dalšími aktivitami, co jsem měla. Po roce se pak vše zase změnilo a já opět chodila na tréninky častěji.

Od 15 let jsem pak začala trénovat malé děti. Tenis je pro mě sport i brigáda zároveň. Nyní trávím na kurtech plno času. V létě mám soustředění, kde trénuji týden malé děti, následující týden pak mám soustředění, kde trénuji sama sebe. A opět začínám jezdit po turnajích. Jsem ráda, že o prázdninách nesedím doma, ale že jsem od rána do večera na tenise, na místě, které mám ráda a kde dělám, co mám ráda.

Nyní hraje tenis celá moje rodina. Máma i táta chodí na tréninky. A těším se na den, kdy porazím svého tátu, jelikož se mi to za 12 let hraní stále nepovedlo.

text a foto *Lucie Ramplová*

Hasiči

Pro Vás? Jen velká červená auta s bílým pruhem. Jen nějací lidé bavící se tím, že sjíždí po tyči, nebo ti, co jen tak vlezou do hořícího baráku. Ale tak to není. Tito lidé by si při nejmenším zasloužili pořádnou dávku respektu za to, jak obětavě pomáhají ostatním v nouzi. Je na ně spoleh a víte, že budou dělat první poslední, aby vás dostali z hořící budovy nebo ze sešrotovaného auta při autonehodě. A taky by si za toto všechno zasloužili větší platy, protože to co dostávají hasiči ve výjezdové jednotce se jako plat označit nedá!

Co znamenají hasiči pro mě? Můj život. Když začnete v 6 letech chodit do kroužku hasičů, nechce se vám tam. A když v tom stejném hasičském sboru máte oba rodiče a otec je navíc starostou sboru, nechce se vám tam už tuplem. Větší děti se vám posmívají, že jste protekční (i když to není pravda), vy nevíte, co to znamená, ale bolí vás, když to slyšíte pořád dokola. Postupem času velká děcka odejdou do jiné kategorie a vy zůstanete v té své s pár kamarády, kterým je jedno jestli je váš otec starosta vašeho sboru nebo ne. Pár takových kamarádů mám až do teď a už si neříkáme kamarádi, jsme víc než to. Jsme sourozenci, děláme hodně věcí společně a vzájemně si pomáháme z problémů. Najednou vám nevadí, že na tréninky chodíte 4 dny z týdne. Zároveň tím, jak stárnete, získáváte zkušenosti a naučíte se zdánlivě nepotřebné (např. orientaci v mapě nebo střílení ze vzduchovky do špalíčků) ale i potřebné věci (např. zdravovědu, uzly nebo jaký druh ohně hasit jakým typem hasícího přístroje). Je to dřina, nikdo neříká, že není... Ale když stojíte na stupni vítězů se zlatou medailí na krku, kdesi uvnitř cítíte pocit velmi dobře odvedené práce. Pořekadlo „Bez práce nejsou koláče!" má něco do sebe.

Já jsme si prošla kategoriemi mladší žáci, starší žáci a nyní jsem poslední rok v kategorii dorostenců. 2 roky po sobě jsem byla na Letní škole instruktorů (LŠI) a díky tomu, že jsem úspěšně složila zkoušky (2x), je ze mě instruktor, což znamená, že na hasičce pomáhám s trénováním mladších a starších žáků. Kvůli tomu jsem na hasičce skoro pořád, ale nevadí mi to... Naopak, jsem na každých závodech strašně ráda, když vidím, jak naše děti běhají, i když se jim nedaří, jdou do toho naplno a snaží se podat ten nejlepší výkon. Někdy si při pohledu na ně zavzpomínam na to, jak jsem běhala já, když jsem byla v jejich věku. Na to jak jsme byli odhodlaní a na to jak se museli cítit naši vedoucí. Tento pocit mě dělá neuvěřitelně šťastnou, protože v nich vidím sebe a doufám, že až oni vyrostou, budou pokračovat stejným směrem jako já, moji bráši a mnoho vedoucích před námi.

text a foto *Tereza Čípková*

Reservoar dogz

Přes celej pokoj mi zní song od Pearl Jamu – EvenFlow. Pokyvuju hlavou, jako kdybych souhlasil s každým tónem, a přitom si říkám, jak někdo může složit tak perfektní RIFF (Riff je jakási melodie. Většinou se riffy skládají převážně na kytary a je to melodie, o kterou se celá písnička opírá. pozn. autora). Takhle přemýšlím často… vlastně pořád. A právě při jednom takovém přemýšlení to vše začalo.

Asi v půlce 9. ročníku na základní škole jsme se s kamarádem (Dave Joy) rozhodli založit kapelu. Já jsem začínal hrát na bicí a Dave se učil hrát na kytaru. Začali jsme se učit na nástroje ještě dřív, než jsme se vůbec rozhodli založit kapelu. Napsali jsme inzerát, že hledáme zpěváka a basistu. Nemuseli jsme čekat dlouho a najednou nám do kapely přibyl, Juro. 24letý Slovák, který uznával jen Motley Crue, Horkýže Slíže (protože mu darovali jeho první basu) a Stone Temple Pilots. Hned po něm přišel Martin (poslouchal výhradně Nirvánu, měl deprese, kreslil a do toho všeho bylimrvéreskouřenej). Byli to kouzelné časy, obzvlášť z toho důvodu, že nikdo z nás neuměl moc hrát a tak vznikali hodinové směsice tónů spíše hodících se do psychedelicko-rockové balady o tom, jak je život nehorázně nefér a svět k ničemu. Záhy na to se nám naše úžasná kapela s pracovním názvem ScarletViper rozpadla.

Nějaký čas jsme hráli jen já a Dave. Trochu jsme připomínali WhiteStripes, až na to že jsem nebyl holka. Pak se naprostou náhodou stalo, že se Dave seznámil s Thomasem na akci, jejíž jméno si už nepamatuji. Přidal se k nám do kapely s tím, že zkusíme, co z toho vznikne. Složili jsme první song, který se nám hrozně líbil (ve skutečnosti to byl BULLSHIT jakej svět neviděl) a tak jsme složili další a další atd… Následoval příchod našeho druhého kytaristy Alexe. S tím jsme pak složili většinu našich dosavadních skladeb (celkem 11 nebo 12. Teď nevím).

Nyní hrajeme ve složení: Já- bicí, Dave Joy - baskytara a doprovodné vokály, Thomas Bruno - zpěv a kytara a nakonec Alex Vori – Kytara. Vystupujeme pod jménem RESERVOAR DOGZ (název vznikl podle stejnojmenného Tarantinova filmu ReservoarDogs). Zkoušíme v naší garáži na Lesné a scházíme se dvakrát do týdne + jak se domluvíme a jak máme čas.Co se mě týče, tak hraju na bicí kdy můžu, takže skoro pořád.Právě teď domlouváme tolik koncertů, že se z toho asi zblázním, ale je to jen dobře. Také jsme zaznamenali postup do finále soutěže Skutečná liga. Finále se bude odehrávat v pražském HardRock Café.

Co se mi na tom všem líbí? Je to jednoduché … to, že si můžu dělat, co chci a jak chci. Baví mě na tom právě ta volnost a to, že tvoříme něco, co tady po nás zbyde (doufám). Naše prozatímní cíle je brněnský majáles, ale jako každá kapela chceme světový mír, dostatek jídla a vody pro všechny lidi na Zemi a taky se dostat NA SVĚTOVOU ÚROVEŇ. Tímto bych skončil. Jednak z toho důvodu, že nevím, co mám dál psát, a taky jednak z toho důvodu, že se mi odkrvila noha. Pravděpodobně z toho že sem sedel jak baba, s nohou přes nohu.

!!!!! KEEEP ROCKIN DOGZ !!!!

Daniel Vladík, foto © Simona Němcová

V tomto čísle se na pár otázek **Mgr. Radka Matušky** zeptala *Gabriela Kadidlová* a *Ctibor Štípský*. Přečtěte si, co se o něm dozvěděli!

kresba © Tereza Hlaváčová

Do you like it here?

Like our school. You know. I´m here for 3 weeks so i think i can only say it subjectively not objectively. For me it´s very dynamic here. There´s a lot of stuff to do. It´s really good here. I really like it here.

What have you done during summer holiday?

I have remeber. Well! At the beginning, was preparing the summer chemical camp. Which is organized by the Lužánky center. It was almost at the beginning of the holiday. A lot of people from here were there after that i was a little traveling. I´ve visited the colours of Ostrava festival. I was in Prague. I was on holiday, on real holiday for a 6 day in the Berlin and than at the end of the holiday that was a preparing week so that´s all.

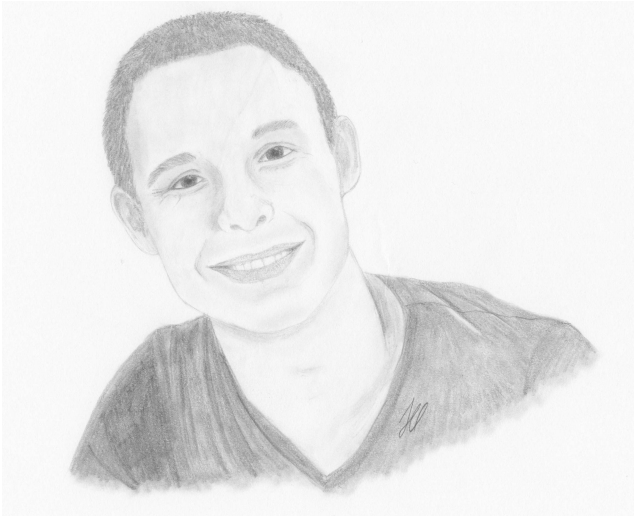

Jak jste se sem vlastně dostal?

Vzhledem k tomu, že jsem potřeboval změnu z gymnázia, kde jsem působil, a že jsem svým způsobem sem tak docela tíhnul, protože tady se odehrávají chemické olympiády a mnoho dalších aktivit. A to já rád. No a říkal jsem si, kdyby to vyšlo, tak to by bylo pěkné a ono to vyšlo.

Které předměty vyučujete?

Vyučuji zde science, organiku a budeme se připravovat na chemickou olympiádu.

Nechtěl byste spíše učit organiku?

Osobně, mojí asi největší zálibou v oblastí chemie je fyzikální chemie, ale samozřejmě naprosto respektuji to, že tu nemůžu lézt do zelí jiným profesorům. Jsem rád, že učím organiku, a že ji učím tady.

Je rozdíl mezi lidmi, s kterými se znáte například z Letního chemického soustředění nebo i odjinud, než těmi, co vás teprve poznají?

No takhle, ono je to na jednu stranu docela těžké, protože, řeknu to zcela polopaticky, je těžké, jak pro mě, tak i pro ně, udržet si tady ten správný odstup. Myslím si, že se nám to zatím docela daří, ale hold, když po někom vzájemně házíte vajíčka o prázdninách, a pak se tu ve škole musíte tvářit, že se neznáte, tak to svým způsobem těžký je, ale dá se to vydržet.

Kouknete se ještě někdy do laboratoří?

Tady. A ještě s kolegou z přírodovědy při výzkumech.

Už jste se seznámil s kolegy?

Tak konkrétně velmi hlubokou vazbu mám na kolegu Luboše Holého, který byl můj učitel chemie, následně můj kolega, pak byla roční pauza a teď je zase můj kolega tady. Takže ta historie je už poměrně dlouhá asi osm let. A ostatní kolegové tady jsou v pohodě, čili málo znám, ale jak se s nimi potkávám, tak se seznamuji.

Jak se vám zatím studenti jeví? Jak se vám s nimi pracuje?

Teď nevím, jestli mám být objektivní, nebo srovnávací. Tak z toho objektivního hlediska, sem tam to je horší, sem tam zase lepší, ale když se to zprůměruje, vyjde z toho celkem pěkný vzorec.

Je to nezvyk učit studenty na SPŠCh, než studenty na jiných školách?

Nezvyk bych neřekl, ale je tu víc možností, lepší vybavení například laboratoří. Srovnáme-li lidi, jsou v celku stejní.

Chtěl byste něco vzkázat studentům, kteří vás ještě neznají?

Že poznají. :)

Poslední otázka. Jaký přístup čekáte od studentů a čím by si u vás mohli studenti šplhnout?

To se přece neříká.

Po prázdninách nezapomněli vyzpovídat **Mgr. Kamila Obořila** redaktorky *Lucie Bílková* a *Gabriela Kadidlová*. My jsme se dozvěděli celkem zajímavé věci. Co myslíte vy?

kresba © Tereza Hlaváčová

Jak jste si užil prázdniny?

Dobře.

Dobře? Chtěl byste nám k tomu říci nějaké podrobnosti, co se dělo třeba?

No prázdniny měly části, jedna byla odpočinková a jedna mimoděk pracovní. No tak v té pracovní části jsem makal na stavbě a v té odpočinkové jsem byl v Krkonoších, dále v okolí Dalešic.

Dalešic? Byl jste se podívat na elektrárně?

Ano, vypadala sice zajímavě, ale informací sdělovali velmi málo.

Byl jste letos na nějakém táboře?

Bohužel nebyl. Nezbyl mi na to čas a křížilo se mi to s dovolenou.

Máte to alespoň v plánu na příští rok?

Mám a už teď se na něj moc těším.

Můžeme se těšit na nějaké nové stolní hry?

Určitě, hraní her je už dokonce naplánované na pátek po obědě. Stačí se jen domluvit.

Jak jste spokojený se svojí třídou po prvním společném roce?

No ehm, tak zatím moc spokojený bohužel nejsem, je toho hodně na vylepšení.

Učíte letos i nějaké prváky?

Ano učím. Zrovna dneska jsme dělali převody, ale moc jim to zrovna nešlo.

Vzpomínáte si na svoje začátky na střední?

Ovšem. Bavila mě matematika, ale zdálo se mi, že mne plně nevytíží, tak jsem si přibral ještě fyziku. Bavilo mě vše a to jsem také dělal.

Je nějaký předmět, který jste vyloženě neměl rád?

Občanská výchova. Tedy ne, že neměl rád, ale učitelka mi většinou nedokázala odpovědět na mé dotazy. Tak mě to přestalo bavit.

Chystáte se i letos vsázet s vaším kolegou o to, kdo vyhraje klokana matematického?

Ovšem že.

1150. výročí příchodu Cyrila a Metodějě

5. července. Toto datum je označováno jako Den příchodu slovanských věrozvěstů, kteří do naší země přinesli písmo a jazyk. Ale z jakého důvodu? Pojďme trochu zabrousit do historie a podívat se, jak to opravdu bylo. Roku 862 vyslal moravský kníže Rostislav poselstvo k byzantskému císaři Michaelu III, aby poslal duchovní, kteří by vedli církevní bohoslužby ve slovanské řeči. Důvod byl prostý. Doposud se v naší zemi vedli bohoslužby jen v latině. Tyto bohoslužby se k nám dostaly z Východofranské říše (území dnešního Německa). Kníže Rostislav se však obával politického vlivu německých kmenů. Proto nechal kněží, kteří kázali latinsky vyhnat. Michael III. nakonec vyhověl Rostislavovým požadavkům a roku 863 se bratři Konstantin a Metoděj dostali na Velkou Moravu. Kázali ve staroslověnštině a přinesli nové písmo, hlaholici (prapředek dnešní azbuky). Situace byla následně velmi složitá. Rostislav byl po útoku Franků donucen přiznat vztah k Byzantské říši. Byl také donucen přijmout zpět kněží, kteří kázali v latině. Kvůli tomu došlo později ke sporům, ale to už je jiná historie. Následně odešel Konstantin do Říma, kde přijal řeholní jméno - Cyril. Brzy poté však zemřel (pravděpodobně na tuberkulózu). Metoděj nadále působil na Moravě, ale později byl zajat Franky a uvězněn. Osvobodil ho až zásah papeže. Díky papeži se ujal správy veškerých chrámů na Moravě. Bohužel pak těžce onemocněl a roku 885 zemřel. Na závěr bych chtěl dodat malou zajímavost. Kdyby učení Cyrila a Metoděje na Moravě zůstalo, je pravděpodobné, že bychom dnes psali ruskou azbukou. Trochu smutná je skutečnost, že mnoho lidí dnes na tento svátek zapomíná. Myslím, že je pro naši historii významný, a že by jej lidé měli znát.

Jiří Martenek

Proč to ponechat náhodě?

Ne nadarmo se říká, a je tomu snad i tak, že začátky jsou ve vztahu nejkrásnější. Poznávání toho druhého. Nemuselo by tomu, ale tak být.

Přirovnejme si vztah k ohni. Proč by ne? Založíte- li plamen, rozhoří se v silný oheň. Ponechte ale plamen náhodě. Za chvíli vám uhasne a zbude jen kouř. Ovšem přikládáte-li do onoho ohně, uvidíte, že jen tak nezmizí a dokonce bude hořet stejně jako na začátku. Chci tím říci, že než abyste se poddali rutině a počítali se vším jako se samozřejmostí, snažte se. Protože až oheň uhasne tak teprve pak si vše uvědomíte. Ovšem trochu pozdě ne? Znám mnoho takových případů. Někdo se s koncem smíří a řekne si utěšující větu „to je život“, ale také tomu tak být nemusí. Není tomu tak dávno, co jedna slečna z okolí neunesla rozchod s přítelem a vzala si to nejcennější, co měla. Ovšem byla to obrovská blbost, ale také se to stává. Přihlížejícím se ale říká vždy vše snáz.

Nemá to být návod, spíše nějaká forma skutečnosti a možnost předejít těmto nepříjemnostem. Ale ostatně je přeci jen na každém z nás, jak s tím naloží.

Lucie Bílková

Bubla poradna

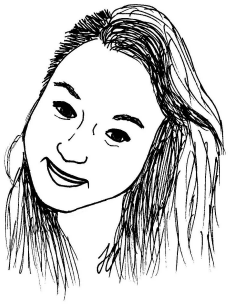

Jste mladí, úspěšní a krásní? V 90% případů nemáte problém najít si partnera.

Ale co ten zbytek? Ti, co jsou mladí, více či méně úspěšní, ale nejsou jak z obálek módních časopisů? Někomu pomohlo hledání mezi kamarády a známými, chození do klubů, seznamení přes internet nebo jen třeba jízda šalinou.

Patříte mezi ty vyvolené kteří stále nikoho nemají? Nezoufejte. Ten/ta pravý/á se jistě časem objeví. Ptáte se kdy a kde? Na to odpověd není. Co to tady plácám za hovadiny? Vím, co říkám, protože mně se štěstí, najít si někoho úspěšně vyhýbalo 4 roky. Zkoušela jsem, co jsem mohla, a najednou bum a od konce prázdnin mám krásný vztah.

Na závěr tedy rada: hlavu hore, nahodit úsměv a vyčkat. :)

Tereza Čípková

Nevinní

Denně se budíme s myšlenkami.
Mnohdy bývají mrzuté a roztřesené tlakem, co se stane, když vystrčíme hlavu z písku. Velmi vzácně nás po ránu hřeje nápad, jak někoho potěšit. Zejména pak, máme-li to do puntíku promyšlené a uskutečnění našeho plánu nás naplňuje Snaha. Chvályhodná vlastnost vedoucí nevinné do pasti sklíčenosti. Jako Prométheus se cítí ten, jehož snaha darovaná milované osobě se obrátí v marnost a naprostou beznaděj. S ubývajícím sluncem léta zjistíte, že známé klišé „za všechno si můžeme sami“ asi úplně nevystihuje vaši situaci a opravdu není chyba ve vás. Neboť nejste vinní, ale pouze naivní. Snaživost je ošemetná věc. V profesi znamená být osamělým mluvkou bez přátel a v lásce znamená strohé sražení na kolena: „Jsi moc hodná, ale nechci Ti dál ubližovat.“

Izabela Štěpánková

Malebné Skotsko

12.9.2013 vyrazila devítičlenná skupinka v čele s paní profesorkou Konečnou na týdenní výlet do Skotska. První zastávka byla v Amsterdamu, z jehož přístavu jsme trajektem pluli až to Newcastlu. Trajekt byl naše první překvapení. Většina z nás určitě čekala skromnější loďku, ovšem před námi stála devítipatrová loď, ve které jsme měli možnost navštívit bary, restaurace, obchod s oblečením, potravinami i kosmetikou, kasino a dokonce i kino. V totální euforii sledovaje východ slunce, dorazili jsme krásného rána do Newcastlu, odkud jsme autobusem jeli do Skotska. Nebudu podrobně popisovat všechny památky a emoce, které jsme při návštěvách těchto krásných romantických staveb prožívali. Během čtyř dnů jsme navštívili nejen Bamburgh Castle, William Wallace Monument, Stirling Castle, Linlithgow Palace, ale také hlavní město Edinburgh a mnoho dalších hradů, kostelů a památek, včetně světové rarity Falkirk Wheel - 24m vysokého zdymadla, které umožňuje spojení mezi městy Glasgow a Edinburghem. Mně osobně se nejvíce líbilo údolí Glen Coe, úžasná atmosféra , nádherná neporušená příroda s dudákem, kterého si později všiml zájezd nadšených japonských turistů, takže bylo takřka nemožné vyfotografovat dudáka samotného. Během zájezdu nám bylo ubytování zajištěno v rodinách, takže jsme si mohli procvičit angličtinu, ochutnat typické skotské pokrmy a seznámit se s běžným rodinným životem. Skotsko je zkrátka nádherné a nejde si jej nezamilovat, velice ráda bych se do této britské země co nejdříve vrátila.

text, foto © Simona Jakubcová

Ing. Pavel Šiler Ph.D., absolvent SPŠCh.

Studoval u nás chemickou technologii a ochranu životního prostředí. Nyní pracuje v Centru materiálového výzkumu chemické fakulty VUT v Brně. Položil jsem mu několik otázek a výsledek je tento:

Jakub Šiler, foto © FCh VUT

Jak je to dlouho, co jste odešel ze školy ?

Odešel jsem ze školy v roce 2001, takže je to už 12 let.

Jaké jste měl výhledy ohledně studia, po dokončení střední školy

Hned z několika důvodů pro mě byla technika jasnou volbou. Za prvé, měl jsem to blízko z domu a za druhé jsem na této škole ve třetím ročníku dělal praxe. A mimo jiné byla pro mě technika zajímavá a byl zde i obor materiálů, kterým jsem se chtěl dále zabývat.

Co za předmět jste měl na střední škole nejraději a který z profesorů byl u vás nejoblíbenější?

Jaký jsem měl nejoblíbenější předmět? No ... tak taková oddechovka byl pro mě tělocvik, ale jako nejoblíbenější předmět bych hodnotil chemickou technologii, kterou tehdy učila paní profesorka Pavlíčková. A ta byla zároveň i mojí nejoblíbenější kantorkou.

Máte nějakou vzpomínku, se kterou byste se chtěl podělit?

Vzpomínek mám hodně. Ale nejhezčí a nejúsměvnější jsou ty z lyžáků, vodáků a různých exkurzí. Musím říci, že být na střední byly ty nejúžasnější dny mého života.

Asi se nemusím ptát, zda-li jste se zúčastnil nějakých školních akcí.

Já jsem se zúčastnil v podstatě všech školních akcí, kterých jsem mohl. Ať už to byly vodáky, lyžáky, exkurze, předváděčky, výstavy a kdoví, co ještě. Ale ještě dnes, pokud mám čas, tak si zajdu na den otevřených dveří, co pořádá moje, vaše, naše škola.

CENTRUM MATERIÁLOVÉHO VÝZKUMU

Bylo něco, na co nerad vzpomínáte z prostředí střední školy?

Takto se to říct nedá, že bych na něco nerad vzpomínal. Nějaká negativa by se tam určitě dala najít, ale dá se říct, že střední jsem měl a mám stále rád.

Jaká pro vás byla vysoká škola? Byl to pro vás nějakým způsobem jiný režim?

Ze začátku to pro mě byl v podstatě veliký šok, protože když jsem šel na vysokou tak jsem předpokládal, že tam nebudou žádné písemky, že se nebudu muset učit z hodiny na hodinu. Jak se později ukázalo, tak opak byl pravdou, protože mě čekaly písemky skoro každý týden. Jakmile se dobrala nějaká látka, tak se na ni další týden psala písemka. Dalším šokem byla pro mě náročnost studia v tom smyslu, že jsme za dvě hodiny probrali více méně to, co jsme na střední probrali za půl roku. A to v takových předmětech jako je matematika

Co je momentálně v náplni vaší práce? Baví vás vaše práce, a proč?

Mojí hlavní pracovní náplní je v současné době výzkum na Centru materiálního výzkumu. Musím říct, že tato práce mě velmi baví. Dělám s různými stroji a přístroji a to je práce, kterou jsem chtěl vždy dělat. A také proto, že se v této práci můžu jakýmsi způsobem rozvíjet.

Máte něco, co byste rád vzkázal našim současným studentům?

Myslím si, že pro každého studenta je důležité, aby si, když už ne studovat, tak aspoň vyzkoušet studovat na vysoké škole. Aby si uvědomili, že to vzdělaní je opravdu hodně důležité. Také bych chtěl studentům vzkázat, ať nelení a jak můžou, ať studují angličtinu. A ať se rozhodně dívají na různá pracoviště a vyhledávají, kam by tak mohli po střední jít.

Co si myslíte o škole teď?

Škola se určitě posunula, co se týče třeba vybavení. A rozhodně i možností, které mají studenti. Po manažerské stránce také perfektně zvládnuté. Na druhou stranu mi připadne, že se v poslední době až nezdravě zvyšuje sebevědomí některých studentů.

Dusík, fosfor, draslík, prvky stojící na začátku tradice

Je horké léto, 4. července letošního roku, tady se celý příběh Dne přírodních věd začíná. Stylově v zoologické zahradě. To však ještě nikdo z prozatím skromného realizačního týmu neví, co se z toho všeho vyvrbí.

O dva měsíce později se začínám probouzet do reality. Studenti mi mohou utrhat ruce, aby se na akci dostali, místo plánovaných 45 se jich přihlásí 110, číslo, na které bych ani nepomyslel. Vzniká tak silný tým lidí, kteří se dlouhodobě věnují přírodním vědám, který se rovnoměrně rozprostře na celkem 14 stanovišť.

5. října, sobota. První fáze celé akce začíná. V 9.00 startuje Den přírodních věd pro širokou veřejnost. V hlavě se mi utvořila obranná fráze: „Je to pilotní ročník, ne všechno musí být perfektní.“ Nebylo, ale spolužačky a spolužáci, respektive mí „kolegové“ odvedli práci, nad kterou jsem zůstal nevěřícně stát. V obležení lidí se celý den nacházelo stanoviště obávané kombinace MATFYZ, stejně tak pro mnohé ještě horší chemie. Celý den měl dvě třešničky v podobě komentovaného krmení šimpanzů propojené s etologií a enrichmentem, čili s výkladem o chování zvířat obecně i o chování šimpanzů a stejně tak to, čím šimpanze bavíme. Za celý den navštívilo ZOO Brno 1126 návštěvníků, což je číslo na začátek října poměrně vysoké.

Nebyla by to ale chemická, kdyby se nevyskytly i přes zcela hladký průběh akce alespoň malé problémy. Zcela otevřeně můžeme přiznat jeden z nich, za který může, a nedivte se, Slunce. Nebýt ranního, skoro se chce říct horského slunce, když už jsme byli na Mniší hoře, slunečního světla, mohli jsme návštěvníkům ukazovat modrou baňku, pokus, který je velmi jednoduchý, ale stejně tak známý a oblíbený. Sluneční svit způsobil degradaci methylenové modři, která je barvící složkou roztoku glukózy a hydroxidu sodného ve vodě. Druhá chyba je však chybou, která ochudila návštěvníky o mikroskopování na stanovišti botanika. Nebojte, o mikroskopování rozhodně nepřijdete příští rok!

Kdy návštěvníci o mikroskopování rozhodně nepřišli, bylo pondělí, 14. října. To už na ně v kamčatské chalupě čekal byť jediný mikroskop s cibulí. Nejednalo se však o použití různých rostlin v kuchyni. Studenti připravili preparáty, které znázorňovaly dva buněčné procesy – respektive procesy smršťování nebo roztahování jejich plazmatické membrány – plazmolýzu a plazmofýzu. Mikroskopování jsme zařadili do programu i přes jeho relativní časovou náročnost, mysleli jsme, že to zvládneme. A zvládli jsme to s přehledem, oproti sobotě jako profesionálové. I to má ale svůj důvod – to, že celý vzdělávací úsek ZOO Brno věnoval nemalý kus svého času přípravě této, minimálně dle mého názoru, velice vydařené akce.

Soutěžící prostupovali zahradou, plnili úkoly, odpovídali na otázky, užívali si přírodní vědy. Před půl druhou pomalu odevzdávala poslední družstva a my jsme pilně vyhodnocovali. Po 14 hodině jsem se s potížemi vyšplhal na malý pahorek před expozice medvědů kamčatských a začal jsem napínat. Postupně jsem napínáním a neurčitostí svých slov zničil nervy všech soutěžících a mohl jsem vyhlásit první tři místa – třetí se umístili žáci ZŠ Sirotkova, družstvo číslo 3, na druhém místě se usadilo družstvo číslo 2 z Biskupského gymnázia a první místo obsadil tým číslo 3 ze ZŠ náměstí Svornosti. Všem ještě jednou gratulujeme!

Celá akce tím skončila, mně spadl kámen ze srdce, ale teď mám ještě jednu povinnost. Odkrýt tajemství nadpisu. Fosfor, protože je zvýrazněn jako chemický prvek v grafice diplomu pro soutěžící, dusík, protože je stejně znázorněn v logu celé akce a draslík, protože je opět stejným způsobem zmíněn v metodické příručce pro učitele 2. stupňů ZŠ a odpovídajících ročníků víceletých gymnázií.

Co říci nakonec? Věděli jste, že slovo „nakonec“ je složeno jen ze zkratek názvů chemických prvků? Sodík-draslík-kyslík-neon-uhlík = NaKONeC. To je však vedlejší. Již nyní připravujeme druhý ročník Dne přírodních věd, zatím mohu prozradit pouze to, že se trošku posuneme do mikrosvěta a odhalíme to, co nás denně ovlivňuje, ale my to nevnímáme. Ne proto, že bychom nechtěli, ale protože to nevidíme a tím pádem i ignorujeme. Podíváme se do mikrosvěta. Tak nashle za rok, další ročník se bude konat už na konci května!

↑↑↑ komentované krmení šimpanzů
↑↑ napětí před vyhlášením výsledků při Dni přírodních věd pro ZŠ
↑ historie zoologických zahrad v podání Míši Nerádové pro paní Koutníkovou

text Marek Sláma, foto © ↑ Tereza Hlaváčová, ↑↑ Simona Jakubcová, ↑↑↑ Mgr. Jana Galová

Život

„Ding dong“, zvučně zní starý, trochu polámaný zvonek a Margaret Herová se vydává přímo ke schodům. Je to už stará, místy trouchnivějící vdova, která se ráda topí v zášti a kvalitní dobré brandy. Málokdo by jí hádal pouhých pětapadesát. Má úzké oči, špičatý nos a ostrý jazyk. Nejraději nosí černé puntíkované šaty prokládané vůní naftalínu, který je vždypředzvěstí jejího příchodu. Momentálně schází schody a nadává, kdo ji zase obtěžuje. Už třikrát ji v tomto letním měsíci obtěžovali Svědci Jehovovi a ona už nevěděla, jak se jich zbavit ještě originálněji, než minule. Jako když je pozvala domů a následně zamknula dveře a hodila na ně svoji perskou kočku, jenproto, aby na ně zavolala policii za veřejné obtěžování jak lidí, tak zvířat. Nakonec se zjistilo, že jedna nebohá Svědkyně Jehovova je těžká alergička a s šokem ji museli převážet do nemocnice na hospitalizaci. Nakonec Margaret dostala podmínku a ještě ji to stálo čtyři čaje s mlékem! Když se nyní došourala ke dveřím rychlostí rozkutálené krychle, uvědomila si, že by mohla být milá. Proto se chopila šance a usmála se jako na prase před porážkou. Elegantně otevřela jednou ručkou staré olbřímí mahagonové dveře. Za nimi stál mladík, spoře oděný do modré uniformy, která absolutně neodpovídala její představě gentlemana z šestnáctého století. Po zevrubném rentgenovém přezkoumáním,ještě více zkřivila obličej a pravila: „Co chcete?!“ A on lakonicky odvětil: „Podpis, že souhlasíte s převzetím zásilky.“ Mezitím stihl vyfouknout dvě bubliny a Margaret popadl amok: „Co si to vůbec dovolujete?! Mluvit na mne! Že vám to není blbé!“ Mladík trhavě polkl žvýkačku i s hořkou slinou a jeho hnědé oči přešli do stavu zděšení. Zhluboka se nadechl a hledal v sobě klid. Rozechvělou rukou si promnul ohryzek a řekl: „Moc se omlouvám madam. Přišla vám doporučená zásilka. Promiňte. Jen mi to prosím vás podepište.“ Margaret se nám nadmula pýchou a noblesně popadla modrou propisku s nápisem v korejštině, který jí připomínal období strávené na vysoké, kde byla nucena uklízet v korejské restauraci na rohu ulice. Když se podepsala s dostatečným množstvím krucánků, dostala drobný karmínově zelený balík, který k ní absolutněneladil a vyloženě ji popuzoval, neboť byl z novin a starých papírů. Rychle s ním běžela do svého obývacího pokoje a položila ho na stůl. Pokoj byl vybaven překrásným perským kobercem, na kterém s oblibou lehávala její kočka. Vdova bohužel neměla příliš bujnou fantazii a jména jí činila problém, a proto nebohou kočku pojmenovala Persy. Na stěnách visely obrazy z antikvariátu, které připomínaly prenatální stadium zrození Venuše. Margaret usedla na svoji černou koženou pohovku a balík si vzala ze stolu na klín. Rychle si otřela ruce do vlhčených kapesníčků s aloe vera, neboť věřila, že to je její klíč k věčnému mládí. Vytáhla bílé bavlněné rukavice a dlouhý ostrý nůž, který by se spíše hodil k prosekávání se pralesem. Margaret byla jiná. Nadechla se a šla na to. Její umírněná zvědavost rostla a pomalu se měnila v agresi. Při pohledu na balík se jí sbíhali sliny a postupně se měnila

v lačnící bestii. Ta horoucí touha balík otevřít se jí čím dál více zmocňovala. Jako by upadala do nenávistivého transu. Když konečně zabořila chladné ostří do zásilky, cítila se tak jako dobyvatel. Zvládla to a byla na sebe pyšná. Rozhrnula vršek krabice a v ní na dně ležel list papíru s nápisem OTOČ MNE. Opět ji popadá chuť vraždit a trhat. Otáčí se na Persyho a křičí: „Který idiot! Přeci já nebudu obracet list papíru! Já Margaret Herová?! To ti nepřeji, ty šmejde…“ Kočka mezitím naježila chlupy a utekla do vedlejšího pokoje. Co jiného mohla dělat? Přeci jen svoji paničku znala. Když měla v ruce bodnou zbraň, bylo dobrémít se na pozoru. Poté co Margaret oprášila svůj slovník, vyškubla list a otočila ho. Vyrazilo jí to dech a oči jí vystouply z důlků. Začala brečet. Co tam bylo? Byla to fotka. Fotka, která jí zachytila v době, kdy potkala svoji opravdovou lásku. Čím více se na fotku dívala, tím více upadala do snění. Naráz jako by slyšela: „Můžeš vše změnit. Stačí bojovat“ Nevěděla co se děje. Svět kolem se s ní začal trhat na miliony kousků a ona ztrácela půdu pod nohama. Vše se trhalo, i její tělo. Měnilo se vše a ona mládla. Viděla západy a východy sluncí a opět stála u zdi, u které řekla ne. Řekla ne sobě i životu. Teď měla jediný úkol. Rozhodnout se. Rozhodnout se, zdali jej má políbit a zkusit žít naprosto jiný život, či nikoliv. Nadechla se a mezitím, co padalo listí, se rozhodla říct…

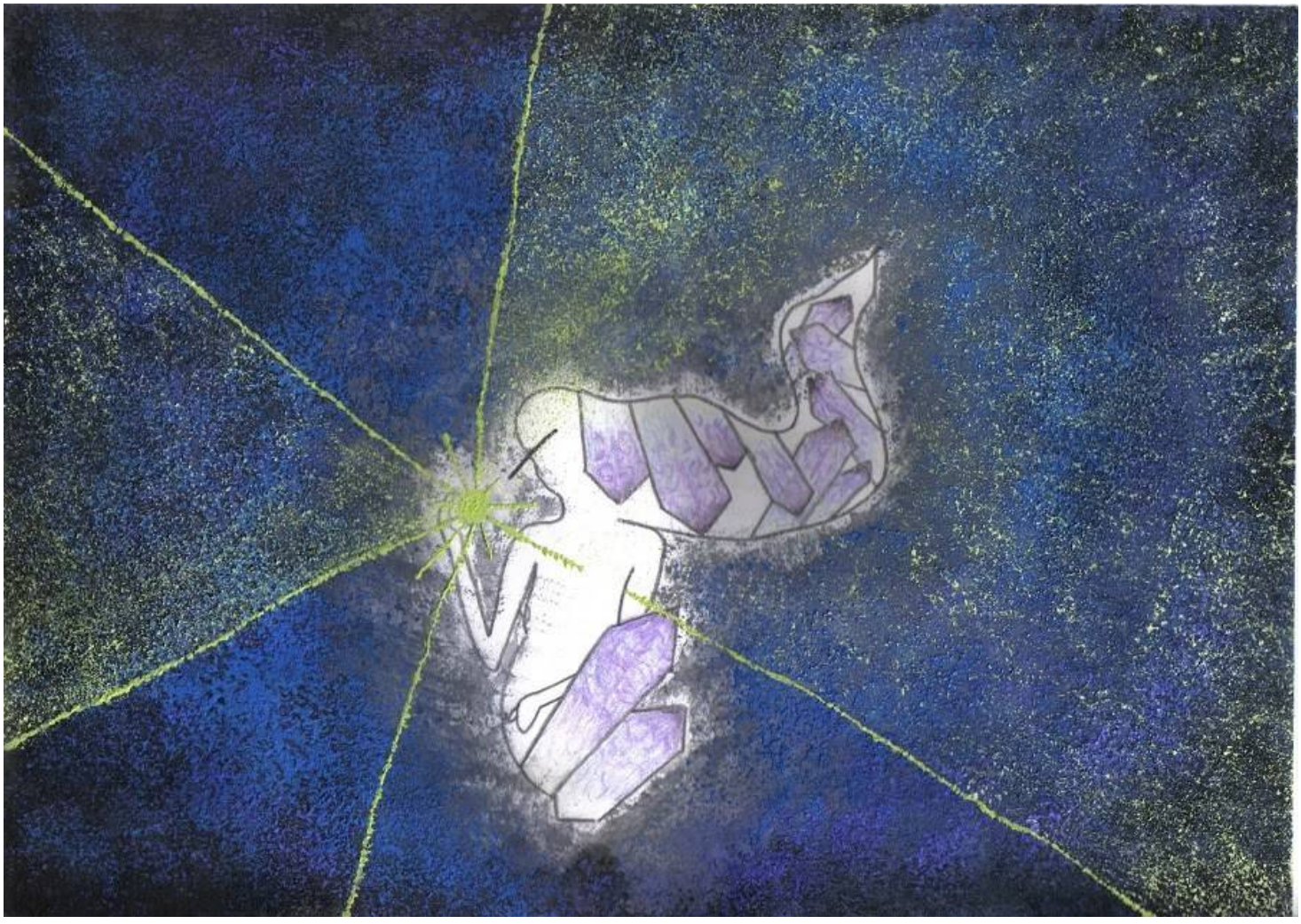

text a kresba © Ctibor Štípský

Vlna

Část I.

Možnosti

Já I

Kamenná lavice a nad ní klid.

Jsem zde já a měsíční svit.

Voda šumí.

Přijde mír.

Popluji tůní.

Dole království pak budu mít.

Mistr I

Temnota sžírá osud bolavý

a přes své mokvavé vlasy

volá nový den.

Nové léto.

Nový sen.

Však já pláču, neb neznám cíl.

Já II

Bouře značí převelice dobrou cestu.

Proto oblékám si olověnou vestu.

Vítr sílí.

Slyším kroky.

Už jen chvíli.

Sbohem světe, vzlétnu k noci.

Mistr II

Čas je jen dlouhá malicherná iluze.

Nestíhám, i když věru snažím se tuze.

Listí šumí.

Cítí kroky.

Život tlumí.

„Nech toho a posečkej trochu přeci!“

Pokračování příště

Ctibor Štípský

Na co do kina?

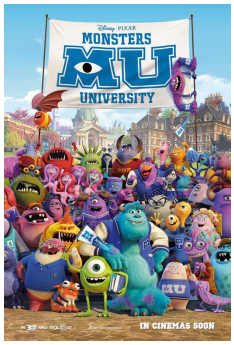

Univerzita pro příšerky

Všichni přeci vědí, že nejlepší příšerky jsou ty vystudované. A hned během prvního semestru na univerzitě se začnou Mikeovy plány o budoucnosti hroutit, když mu cestu zkříží příšerkovské eso James P. Sullivan, který je na strašení přirozený talent. A aby to bylo ještě horší, Mike i Sulley si uvědomí, že budou muset spolupracovat, pokud budou chtít napravit průšvihy, které udělali.

V zajetí démonů

Film natočený podle skutečných událostí, vypráví příběh světově proslulých vyšetřovatelů paranormálních jevů Eda a Lorraine Warrenových, kteří byli pozváni na odlehlou farmu, aby pomohli rodině terorizované temnými silami.

Mortal Instruments: Město z kostí

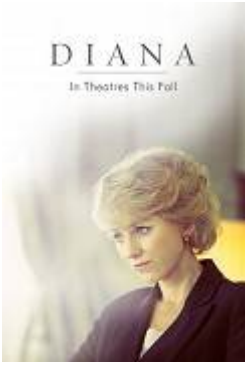

Clary je obyčejná -náctiletá holka z New Yorku. Než její máma zmizí, než zjistí, že vidí to, co ostatní ne, než pozná, že v našem světě se něco skrývá. Než se ukáže, že její máma i ona jsou vyvolenými strážci. Pak se její život úplně změní.

One Direction: This Is Us

Hudební dokument o momentálně nejslavnější chlapecké popové skupině One Direction, který zavede fanoušky a hlavně fanynky této britské kapely nejen na koncertní pódia, ale i do zákulisí.

Diana

Film není klasickým životopisem, zaměřuje se na poslední dva roky jejího života, kdy opustila královskou rodinu a tísnivý život v Buckinghamském paláci. Na roky naplněné novou chutí žít, neúnavnou charitativní prací a milostným vztahem, v jaký už ani nedoufala.

Tereza Čípková, zdroje plakátů: cervenykoberec.cz, csfd.cz

Koncert pro záchranu čajoven

Dne 6. července, na začátku prázdnin, se na brněnské Flédě konal „Megakoncert na záchranu čajoven“. Spousta lidí neví, že v této době byla většina čajoven v České Republice existenčně ohrožena díky možnosti schválení zákona, jež by zakazoval vodní dýmky v čajovnách v naší zemi. Není divu, že by většina čajoven v České republice musela zavřít, jelikož na zapůjčování vodních dýmek čajovny v naší zemi nejvíce vydělávají. Studenti David Fejfuša a Ondra Bartoš gymnázia Elgartova se proto rozhodli na brněnské Flédě uspořádat koncert, během něhož se v prostorách Flédy podepisovala petice proti schválení tohoto zákona. Během večera vystoupilo 8 převážně studentských kapel a 2 DJs , kteří se starali o zábavu během celé akce. Z naší školy zde odehráli Daniel Vladík se svojí kapelou Reservoar Dogz a Dominik Zavadil se svojí kapelou A Few Dreams. Obě kapely zahrály na začátku večera a celý koncert odstartovaly.

Fléda počítala s vysokou účastí proto otevřela oba dva sály, které vlastní. V prvním sále bez přestávky vystupovali oba dva již výše zmínění DJs, v hlavním sále probíhal koncert hudebních skupin.

Mezi převážně brněnské hudebníky se přidali ostravští Savages, hrající crossover všech tvrdších hudebních stylů a opavští Cocaine Party, kteří hrají převážně Punk Rock smíchaný s klasickým Rock´n Rollem. Obě dvě bandy si s sebou přivezly své věrné fanoušky.

Navzdory odlišnosti stylů, které kapely preferují a hrají, mezi nimi panovala během večera velmi přátelská nálada a zapůjčovaly si mezi sebou vybavení potřebné k vystoupení.

Na celý koncert se sice dostavilo méně lidí, než pořadatelé původně plánovali, nicméně každý, kdo se akce zúčastnil, zanechal pouze pozitivní ohlasy, což k úspěšnosti akce samozřejmě dopomohlo.

Posledním vystupujícím byla kapela Broken Ankle, která svým progresivním Blues Rockem celý koncert uzavřela.

Petice, která se během večera podepisovala, byla krátce po této akci odeslána na příslušná místa. Celý večer byl tedy po všech stránkách úspěšný a pořadatelé mají v plánu, uspořádat další koncert, tentokrát však na jiné téma. Máme se na co těšit!

Dominik Zavadil

CHEMTEX

školní periodikum | vydává Střední průmyslová škola chemická, Brno, Vranovská 65

číslo: 14
náklad: 150

fb.com/spschbr

ediční rada: Mgr. Darina Hradecká, PhDr. Luboš Holý, Mgr. Jiří Lach
šéfredaktor: Marek Sláma
zástupkyně šéfredaktora: Tereza Hlaváčová, Simona Jakubcová
redaktoři: Lucie Bílková, Tereza Čípková, Jana Hrachovinová, Gabriela Kadidlová
Jiří Martenek, Jakub Šiler, Ctibor Štípský, Izabela Štěpánková, Dominik Zavadil
výtvarníci: Tereza Hlaváčová, Ondřej Tichý